

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519483456/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

Bouchain, Maj 1816.

Min kjære, trofaste Ungdoms-Ven! Saa hilser jeg Dig første Gang fra Scheldtflodens frugtrige Bredder!

Hvad det dog er for en pæn Indretning med dette Postvæsen – sikkert, snart, for godt Kjøb at faa sine Breve expederede saa langvejs, hundrede, tusinde Mile vidt! Brevskriveriet selv ikke at forglemme! Det har ma foix ingen Flynder været, som først opfandt Bøgstaver; jeg takker ham i hans Grav, hvor den saa ellers findes; for nu kan vi To dog imellemstunder raabe til hverandre, og meddele vore uforgribelige Meninger. Jeg kan virkelig indbilde mig, at vi ere ganske nær sammen: Skillerummet er i Grunden sler ikke større end Gitteret, hvorigjennem jeg stundom discourerer med en lille Novice.

Hvad der nu var, jeg vilde sige: i det Øjeblik jeg satte Pennen til Papiret fremkøgler den – liig en Troldmands magiske Kjøp – hine gamle Historier fra vor Barndoms sorgløse Samliv, hine Begivenheder, hvis Vigtighed og dybe Betydning Ingen uden Du og jeg indseer. Jeg er nu sterkt accurat som dengang vi, efter flere Aars Adskillelse, mødtes i Kannikestræde: Du kom fra Skolen derover for at blive Student – jeg fra Academiet. Hvor Kjæften løb paa os, da vi vare komne ind paa dit Værelse, og havde sat os vis å vis, som vi Franskmænd sige: „kan Du huske dengang og dengang? da vi havde knebet Kirsebær, og vore røde Fingre forraadte os? og da vi fiskede Hundestejler i Møllebækken, og Du gik ned paa Hovedet? og da vi gjorde Kirkenøglen til en Kanon, og fik Kallecaps for vore Forsøg i Ingenieurvidenskabene? og da Du, og da vi, og da jeg, og da Du” – og saa fort videre hen ad Vejen. Eh bien! en fin! – som vi sige her i Bouchain – nu vil jeg igjen begynde med noget af det Gamle! Kan Du huske Emigranten, vor første franske Sprogmaster og Tegnelærer, pauvre *Louis*, som han kaldte sig selv? Kan Du huske hvordan vi løb ud for at møde ham, naar han skulde komme fra R*****? Jeg synes, jeg endnu grandgivelig seer ham marscherende ned ad Præste-

St. St. Blicher

gaardsbakken i sin lange mørkgrønne Frak, der stedse aaben svajer til Højre og Venstre, som om han kastede Skjødene tilside med sine skjæve Been – om Forladelse! jeg mener just ikke skjæve Been; men Du husker maaskoe, hans Knæer sad lidt indad; det klædte ham ellers godt, naar han gik. Hatten – lidt gammel og slidt var den, saavel som Frakken – sad altid højt op i Nakken og ned i Panden, lidt paaskraa over det venstre Øje, og skjulte Ansigtet lige til Næsetippen, da han næsten idelig saae nedad for sine Fødder; engang imellem saae han op; men i selvsamme Øjeblik ned igjen, ligesom En, Solen skjærer i Øjnene. Et lille smækkert Spanskrør var i uafslædt Bevægelse foran ham, som om han fejede mellem Mygsværme. Husker Du hvor bange vi blev for ham, den første Gang han kom til os, og vi vare ene i Stuen? Hans store Figur, og martialske Holdning, hans mørkladne barske Aasyn, som et tykt sort Halsklæde gjorde endnu skumlere – alt dette imponerede os ganske betydeligt. Men da han saa talte til os – hvilken Forandring i dette Grenadeergefjæs! hvor han plirede venligt med sine smaae brune Øjne! hvor trohjertigt han smilede! hvor sødt, hvor indsmigrende lød hans „mes Petits!” Det er dog sandt: en Franskmand kan ret stjæle Børne- og Kvinde-Hjerner – Mændenes med, kan jeg troe: din Fader havde neppe talt ti Minutter med ham, før de begge To bleve ganske fidele, som Burschen siger. – Det var Mandag og Fredag han skulde give os Lektioner; disse to Dage kom snart til at rangere over Søndagen i vores Almanak, saa glade vare vi ved vor petit *Louis*, som vi kaldte ham. Erindrer Du, hvor veemodigt han ofte smilte ad os, naar vi sprang ham imøde, greb fat i hans Kjolleskjød, og trak ham ind efter os? *Bien venu, petit Louis!* raabte vi til ham – pauvre *Louis!* sukkede han, og Taarerne spillede i hans Øjne, Hatten skred ned over Næsetippen, og Hagen ind i det sorte Halsklæde. Men vi havde ingen Sands for hans Sorger – vi kjendte jo endnu ingen selv. – Vite, vite! skreg vi, og slæbte afsted med ham; og saa greb han os i sine stærke Arme, og rendte ned ad Bakken med os, som en Kækkerlak.

Kan Du huske dengang han tog os med ud at see paa Mynstringen? da var han ikke pauvre *Louis*; hvor Ating lød og spillede paa ham! hvor han brystede sig – nikkede – slog Takt med Foden og Spanskrøret – „han har vist selv havt et Regiment at commandere” sagde Een, der stod noget fra os; „Cavallerist er han” sagde en Anden, „for han skræver lidt i sin Gang.” Obersten kom hen og spurgte: „Naa Hr.